

Настала као плод „противприродног блуда“ Милошевићевих и Ђинђићевих политичких потомака, а уз асистенцију неидентификованог броја привредних и дипломатских „субјеката“, актуелна српска влада пати од хроничног мањка ауторитета и политичке легитимности. Тачније, она своју легитимност превасходно црпи из личности свог творца, председника Тадића, који јој непрестано, такорећи, свакодневно мора удахњивати животну енергију и какав-такав ауторитет, и уз пут решавати бесконачне сукобе и проблеме који се јављају у њеном функционисању. Можда се то у тренутку њеног формирања некеме у председничком окружењу могло чинити као добра идеја (влада и мандатар који „не заклањају сунце“), али овај непопуларан владин кабинет сваким даном постаје све тежи камен о врату председника и његовог – још увек – релативно високог рејтинга.

Свакој влади, поготово тако хетерогеној, потребно је извесно време да би се уходала, да би дошло до слегања коалиционог материјала и да би профункционисала као тим. Али утисак је да се овде уопште не ради о тим уобичајеним коалиционим дечјим болестима и да влада данас делује хетерогеније него онда када је направљена, и то како у персоналном, тако и у политичком погледу. Другим речима, разлике и пукотине у влади су још повећане, уместо да се временом ублажавају и превазилазе. Најлакше је, а не би ни било погрешно, оптужити Мирка Цветковића за недостатак лидерства и чврсте руке. Али, поштено говорећи, тешко је замислити руку која би успешно и складно руководила тимом који, поред осталог, сачињавају и Дачић и Драшковић, Угљанин и Љајић, Мркоњић и Чанак, Динкић и Ђелић, Шутановац и Јеремић. У суштини, како је време одмицало, показало се да у читавом том персоналном и идеолошком галиматијасу, убедљиво најбоље функционише управо она јеретичка ДС-СПС осовина.

Разуме се, свака влада је у формалном смислу легитимна све док има подршку већине у демократски изабраном парламенту. Исто тако, чињеница је да су готово све коалиционе владе у извесном смислу „вештачке творевине“, тј. да су више плод математике и интереса, него политичке блискости и програмске сродности. Али остаје неугодна чињеница да за ову владу дословно нико није гласао. А ни она за ових годину дана није учинила готово ништа да би неко за њу, у овом саставу, пожелео да гласа.

Погледајмо само нека од најважнијих обећања која су дата у време формирања ове владе. Десетине хиљада нових радних места, пораст пензија до нивоа од седамдесет одсто просечне плате, одмрзавање Споразума о стабилизацији и асоцијацији са ЕУ, укидање виза за земље Европске уније до краја 2008. године, бесплатне акције у

вредности од хиљаду евра, инвестиција италијанског Фијата у крагујевачку Заставу, енергична борба против корупције и криминала... Дословно ништа од свега овога није испуњено и – изузимајући бели Шенген за који још има наде – вероватно и неће.

Ово је влада која се показала релативно успешном у ономе у чему јој нису давале никакве шансе, нити се чак веровало да ће се око тога уопште трудити – дипломатска и политичка борба против косовске независности – а, са друге стране, готово апсолутно неуспешном у ономе што јој је требало бити специјалност (економија и европске интеграције). У сваком случају, када се све сабере и одузме, једна веома, веома мршава двојка највише је што би се овој влади могло дати, и то имајући на уму све могуће олакшавајуће околности.

Ово је влада коју готово нико не узима сасвим озбиљно, и коју сви, укључујући и министре који у њој седе, доживљавају као неко привремено и прелазно решење. И зато се сви некако труде да боравак у њој искористе да се што боље припреме за оно што долази после. Не треба, међутим, потпуно сметнути са ума да таква „привремена решења“ у Србији знају да потрају и веома дуго.

Ово је изразито непопуларна влада, у којој седи неколико веома популарних личности (Јеремић, Љајић, Дачић, Мркоњић). Ово је слаба влада, са јаким потпредседницима и неколико веома моћних министара. Ово је слаба влада – али је њена опозиција у овом тренутку још слабија.

Радикали су у тешком нокауту, тачније, на корак од нокаута. Тома Николић је очигледно решио да делује по принципу „ако их не можеш победити – ти им се придружи“, и мора се признати да му та тактика, за сада, даје врло добре резултате. Тим пре, што је и ослабљени Војислав Коштуница, изгледа, решио да више не закера претерано по питању Николићевог опозиционог чистунства и његовог ЕУ-преобраћења.

Рекао сам већ да је основна мисија ове владе – развлашћивање Коштунице и спречавање радикала да на власт дођу – испуњена већ самим њеним формирањем, а да то како ће влада функционисати, какви ће јој бити резултати и шта ће од обећања испунити није превише ни занимало њене политичке архитекте. Ако проради, добро је. Ако не, боже мој – направиће(мо) другу.

Веома мршава двојка

Пише: Ђорђе Вукадиновић
уторак, 07 јул 2009 16:50

Све у свему, најгоре је то што – барем за сада – ова влада практично и нема неку алтернативу.